

[Indenrigsministeren.]

er min Opfattelse, og det er det, jeg har givet Udtryk for i det Lovforslag, som jeg her har den Ære at forelægge for det høje Ting.

Det er Lovforslagets Princip, at der ikke skal ske noget Indgreb over for selve Renten, men derimod over for Kurserne paa de Laan, der her er Tale om, og i Lovforslagets enkelte Paragraffer, som jeg nu ganske kort skal gennemgaa, er dette søgt udtrykt.

I § 1 siges, idet det nuværende Bevilningssystem ophæves, at Renten ikke maa være højere end rimeligt er under Hensyn til de Forhold, som kommer i Betragtning ved Fastsættelsen af Renten i det hele taget.

I § 2 bestemmes det, at Kursen ikke maa være lavere end 98, i det Tilfælde der ingen Opsigelsesfrist er fra Kreditors Side. Har derimod Kreditor Opsigelsesfrist, kan Kursen yderligere nedsættes med 2 pCt. for hvert Femaar Laanet eller Dele af Laanet er uopsigeligt, og de 2 pCt. beregnes af den Restgæld, der er til Stede, naar det normale Afdrag er foretaget ved hvert Femaars Afslutning.

Undtaget fra Lovforslagets Bestemmelser er Kreditinstitutioner, der modtager Panteobligationer og udsteder Kasseobligationer. Det ligger i, at naar man laaner paa denne Maade, er det ikke let paa Forhaand at fastsætte en bestemt i Loven bunden Kurs for disse Kasseobligationer — den er jo afhængig af, hvad Køberne vil give — eller at sige, hvad den effektive Rente vil blive.

En anden Ting er selvfølgelig, om man vil anse det for at være rimeligere og heldigst, at disse Kreditforeninger fastsatte visse Rentesatser, hvorigenem Kurstabet kunde blive saa ringe som muligt, men de er, som sagt, undtaget fra Lovens Bestemmelser, som de ogsaa hidindtil har været undtaget fra de gældende Lovbestemmelser om Rentebevillinger.

Saa er der i § 3 fastsat, at disse Laan maa ikke gøres uopsigelige fra Skyldnerens Side i mere end 5 Aar. Det hænger sammen med, at man netop vil aabne en Mulighed for saadanne Laantagere, som muligvis har optaget et Laan i en pengeknapp Tid og derfor til en høj Rente, til inden for en rimelig Tid at kunne ombytte Laanet med et billigere Laan, hvis Betingelserne derfor til den Tid er til Stede.

§ 4 omhandler Overtrædelse af disse Bestemmelser. Her bestemmes det, at hvis Renten er fastsat højere, end den maa være

i Henhold til disse Bestemmelser i Loven, kan den nedsættes.

Ifølge § 5 kan Overtrædelse straffes med Bøde. Det drejer sig jo om § 2, hvor der er Tale om Kurser, i hvilket Tilfælde man paa Forhaand er klar over, hvorvidt der foreligger Overtrædelse eller ikke. Paa de andre Punkter kan det være en Skønssag, hvorvidt der foreligger Overtrædelse. Endelig foreslaar § 5 ogsaa Ophævelse af en lang Række eller i alt Fald ikke saa faa Lovbestemmelser angaaende de Forhold, som ved Gennemførelsen af dette Lovforslag bliver upaakrævede.

Endvidere findes der en Bestemmelse om, at Loven skal sættes i Kraft paa Færøerne ved kongelig Anordning.

Idet jeg i øvrigt henviser til Lovforslagets Bemærkninger, skal jeg med disse Ord anbefale det til det høje Tings velvillige Behandling.

Første Næstformand (Vanggaard): Jeg giver Ordet til den højtærede Arbejds- og Socialminister, for at han kan fremsætte det for hans Vedkommende anmeldte Lovforslag.

Arbejds- og Socialministeren (Kjærbo): Jeg har den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Uddeling af Smørrabatkort til trængende*. Lovforslaget viderefører i alt væsentligt den hidtidige Lovgivning paa dette Omraade.

Af praktiske Grunde er Lovens Gyldighedsperiode udvidet til at gælde et Finansaar, medens de tidligere Love kun var gældende for et Kvartal. Det Beløb, der af Statskassen stilles til Raadighed til Fordeling af Smørrabatkort i Finansaaret 1941—42, udgør 8 740 000 Kr. eller 4 Gange det Beløb, som har staaet til Raadighed i Januar Kvartal 1941. Hvad angaar Beløbets Fordeling mellem Kommunerne, foreslaas det, at 90 pCt. mod tidligere 85 pCt. af det samlede Beløb skal fordeles i Forhold til Kommunernes sociale Udgifter. De resterende 10 pCt. fordeles mellem de Kommuner, der ikke kan antages at faa den tilsvarende Refusion i Kraft af denne Fordelingsregel. Medens Grundlaget for Fordelingen i de tidligere Love var Regnskabsaaret 1938—39, foreslaas nu Regnskabsaaret 1939—40 lagt til Grund for Beregningen. Den endelige Opgørelse af Tilskuddet til Kommunerne finder Sted efter Lovens Udløbs-tid, i. April 1942; men der kan ydes Kommunerne Forskud paa den dem tilkommende Refusion.

Som jeg har nævnt, svarer det i Lov-